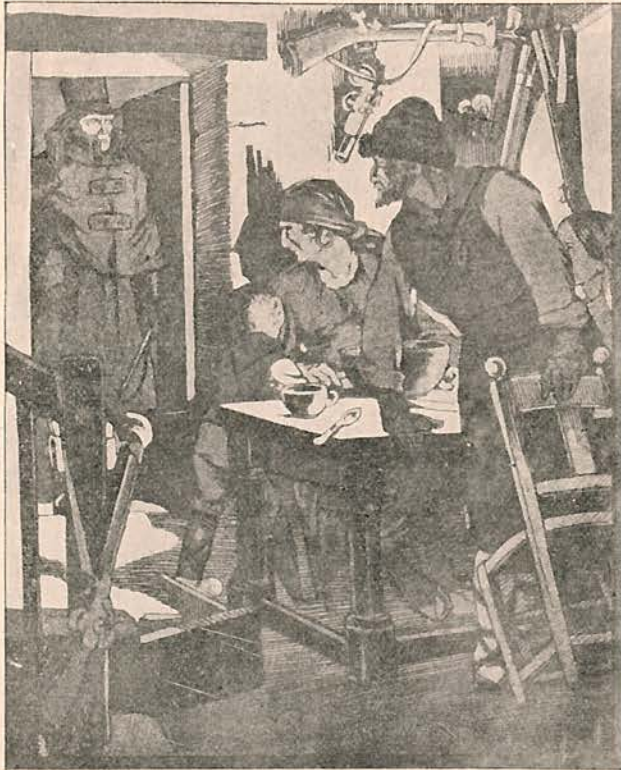

взглицари, ала кжщата имъ приличаше на арсеналъ. Имаше само пушки, пищови, саби, ножове и сатъри. Всичко ми се видѣ неприятно, па скоро видѣхъ, че и азъ съмъ неприятенъ на хората. Моятъ другаръ — напротивъ: той се държеше, сякашъ имъ е роднина; смѣеше се, разговаряше се съ тѣхъ. Той каза най-напредъ, отъ кжде идемъ, кжде отиваме и кои сме. Сетне, за да не пропусне нищо отъ това,

пани съ припаси за цѣлата година. Другарьтъ ми се покатери безъ чужда по-

мошь, легна си и веднага заспа, съ глава върху ценната чанта.

що можеше да ни погуби, той се похвали, че е богатъ, като обеща на тия хора да плати на следния денъ за разноските и за водачеството колкото пожелаятъ.

Най-после той заговори за своята чанта, като ги замоли настойливо да се погрижатъ да я сложатъ на леглото и то на възглавието му. Той не искалъ друга възглавница. Хората си помислиха, че носимъ алмазитъ на императорската корона.

Вечерята се свършва, оставятъ ни сами. Домакинитъ спѣха долу, а ние въ горната стая, дето ядохме. Единъ тавански хамбаръ, високъ до два метра и половина, дето човѣкъ се качва по една стълбичка. Тукъ трѣбваше да спимъ: то бѣше единъ видъ гнѣздо, дето човѣкъ се промъква съ пълзежъ подъ греди, отру-

